

SLOVO AUTORA-EDITORA

V inspirativním díle britských autorů A. Jaye a J. Lynna „Jistě, pane premiére“ v poznámce editorů se lze dočíst mj. tato slova: ...*Hackerovo neočekávané povýšení do funkce předsedy vlády způsobilo editorům téměř stejné množství problémů jako Británii. Byl odhodlán vylíčit ve svých pamětech období, ve kterém zastával funkci premiéra jako nepřetržitou sérii úspěchů, což byl úkol, který by odrovnal i mnohem zkušenější kronikáře... výkon funkce předsedy vlády vedl u Hackera, tak jako u ostatních, ke stále hlubšímu odtržení od reality. Když pak zůstal sám se svým kazetovým magnetofonem a obvyklou sklenkou skotské a diktoval svou verzi denních událostí, v nichž oživaly jeho úspěchy – a neúspěchy přestávaly být neúspěchy, rozdíl mezi fakty a fikcí se postupem doby stále více vytrácel... Hacker zřejmě přizdobil a upravil události tak, aby se vylíčil v co nejpříznivějším světle. A co současného čtenáře nejvíc překvapí? Hacker byl zřejmě zcela přesvědčen, že tohoto cíle může dosáhnout...*

Podobného úhlu pohledu (jako výše zmíněný Mr. Hacker) na období v letech 1993–2008 v České urologické společnosti (ČUS) České lékařské společnosti J. E. Purkyně (ČLS JEP) bych se opravdu nerad tímto subjektivním hodnocením dopustil...

Dovoluji si zde předložit nikým nevyžádaný subjektivní výběr z materiálů, údajů, činností a situací v české urologii v průběhu docela dlouhé doby, patnácti let, v době krátce po společenských změnách v naší zemi po roce 1989. Nejspíše to je materiál do archivu některého z ústavů dějin lékařství apod., nicméně přesto doufám, že jej prolistují aspoň někteří současníci popisovaného období a zaujme třeba něčím i ty, kteří tuto dobu nezažili.

V roce 1993 jsem byl ve dvoukolových tajných korespondenčních volbách zvolen předsedou ČUS. Předem mnou funkci zastávali moji učitelé – velké osobnosti urologie, a to prof. Hradec a doc. Petřík.

Proč nyní já? Jen se mohu domnívat, že tomu tak bylo možná i proto, že tehdy ještě hrálo roli i to, že jsem jako jeden z mála tehdy habilitovaných urologů nebyl nikdy v žádné politické straně, byl jsem schopen bez průtahů dodat negativní lustrační osvědčení o tom, že jsem nikdy nespolupracoval se Státní bezpečností (Stb) a na druhé straně jsem měl za sebou funkci předsedy vědeckého výboru International Continence Society, a tedy nějaké – byť limitované – zkušenosti s komunikací v anglickém jazyce i v mezinárodní odborné komunitě. Možná také sehrálo nějakou roli moje několikaleté zařazení jako odborného asistenta prof. Hradce na Katedře ILF, což s sebou přinášelo povinnosti pomáhat organizovat předatestační stáže, kurzy i atestační zkoušky z urologie, kdy jsem se potkával s mnoha kolegy v oboru z celé ČR.

Nová funkce předsedy odborné vědecké společnosti ve svazku ČLS JEP byla pro mne nejen nečekaná, ale vše s ní spojené bylo nestandardní, nenastavené, nezaběhané, nedalo se téměř na nic navazovat, komunikace v novém Výboru ČUS pro mě bývala někdy i delikátní, když členy výboru byli můj bývalý, současný i budoucí přednosta...

Představu o tom, jaké osobnosti tehdejší české urologie byly ochotné se podílet na „kultivaci“ odborné urologické společnosti ve svazku ČLS JEP v průběhu let, dávají nejlépe kandidátky a výsledky voleb do Výboru a RK ČUS. Ty vlastně reflektovaly vnímání konkrétních osob, kandidátů, jednotlivými kolegyňmi a kolegy, členy ČUS.

Abych vyhověl přání šéfredaktora nakladatelství Maxdorf dr. Jana Huga, aby publikace měla i jakýsi přesah do současnosti, připojil jsem recentní pohledy významných současných urologů na dění v odborné společnosti tak, jak byly publikovány buď v časopisu Česká urologie, nebo na webových stránkách České urologické společnosti.

Přesto zdůrazňuji, že původní záměr a těžiště celé publikace byly soustředěny především na období 1993–2008, a uvědomuji si riziko neobjektivnosti při časově omezeném zacílení, a navíc když tento retro pohled byl připravován s více než desetiletým odstupem od konce mého patnáctiletého působení v roli předsedy odborné společnosti. Za neúplnost údajů (zejména z kapacitních důvodů) a za nechtěné nepřesnosti se proto všem dotčeným pokorně omlouvám.

Panu dr. Janu Hugovi, šéfredaktorovi nakladatelství Maxdorf, zde musím velmi rád poděkovat za iniciální impulz k sepsání této publikace a za jeho povzbuzování pokračovat a psaní dotáhnout do konce.

Zvláštní díl mého uznání, respektu a poděkování patří neúnavně pracovitě grafičce Mgr. Tereze Škrobánkové, která vedle své kompetence talentované a trpělivé grafičky mnohokrát plnila i roli moudré a nápadité editorky, vždy s velkou tolerancí k nápadům a častým změnám od autora.

Děkuji také JUDr. Petru Vackovi, právníkovi ČLS JEP za jeho cenné rady a připomínky.

Moje poděkování patří i předsedovi České lékařské společnosti prof. MUDr. Štěpánu Svačinovi, DrSc., a prof. MUDr. Romanu Zachovalovi, Ph.D., předsedovi České urologické společnosti ČLS JEP, za jejich vstřícná slova v předmluvách této publikace.

Jelikož jsem přípravy podkladů k vydání hodně „natáhnul“ až do doby, jež byla nečekaně dobou velmi vážnou a nesnadnou, kdy byl nejen v naší zemi vyhlášen nouzový stav v důsledku nebezpečné pandemie způsobené koronavirem, nelze nepřidat nečekaný dodatek k tomuto úvodu. Ano, v krátké době mnoho lidí onemocnělo koronavirem, žel také někteří zemřeli, jiní byli izolováni v karanténě, ztráceli kontakty i práci, narůstala nejistota, strach z nákazy, z budoucnosti. Na druhou stranu bylo a je povzbudivé, jak se mnoho lidí příkladně angažovalo v pomoci nejen svým nejbližším ale i mnoha bližním. Ptáme se, co bude dál. Dosud jsme nic podobného nezažili. Snad nás to naučí být pokornější, disciplinovanější, skromnější. S nadějí očekáváme jako kdysi J. A. Komenský, že po přejití „vichřic...“ – nyní vichřice pandemie – bude tento svět vnímavější k ekologickým, sociálním, ekonomickým i duchovním a dalším jiným, dříve nekladeným otázkám.

Těším se na doplňující a korigující příspěvky k mému velmi subjektivnímu bilančnímu pohledu z pera dalších českých urologů.

